

To Digte.

I det Frie. Chr. Wintner.

Er mit Hjerte friskt og glad, Endjer jeg knav Nofens Blad, Næppe Duglens Sang i Skoven; I det indre Jubelfor Svinder Himmel, Hav og Jord. Og min Tanke er forvoven.

Men, naar helt min Sjæl er Nat, Mistend, haaret og forladt, Jeg kun hører Emerdens Stemme; Slygter fra sit Hangebur Tanken til din Naan, Natur! For at døves der og glemme!

Et kærligt Ord.

Mads Hansen.

Et kærligt Ord fra et Vennebrød, Gør godt i et lidende Hjerte, Naar Sirket knavt kan trænge sig frem, Og Bryjstet er ømt af Smerte.

Et kærligt Ord det bedte, jeg ved, Næst Troens salige Glæde; Hvor begge bo under samme Tag, Er Luffen rigtig til Stede.

Foredrag.

Missionsejre paa Ny-Zeeland, holdt paa Dana College Fredag den 3. April af en Student.

"Alt, som er født af Gud, overvinder Verden, og vor Tro er den Sejr, som overvinder Verden."

Kristi Niges Gang her paa Jorden er altid en Sejrsgang, og Missionen — den sande Missions Historie handler altid om Sejr. Selv om Frugeterne mange Gange kan synes saa og smaa, saa er dog den frijme Tro altid en sejrende Tro.

Ved vort sidste Møde betragtede vi Missionens Historie paa Ny-Zeeland fra Aar 1814 til 1827. Denne Tid var en Kampens Tid for Missionærerne. Med 1827 begynder der en ny Periode paa Ny-Zeeland, som vi i Sandhed kan kalde Sejrens Tid.

Der blev fortalt os sidste Gang om den store Høvdning Shongis Død i 1827, som Følge af et Saar, han modtog paa et af sine Krigstog. Paa sit Dødsleje havde han sagt: "Aldryd mine Fjender, jaaledes omter jeg at hævnes". Men han bød tillige, at man

skulde lade Missionærerne bo i Fred.

Allerede saa Dage efter hans Død udbrød der en blodig Krig mellem Shongis Parti og en anden mechtig Stamme paa Pen, og Missionærerne beredte sig allerede til at rejse bort. Men da fik de at se, at Herren endnu kan gøre Underere, og at det er ham, der regerer i Himmel og paa Jord. Ny-Zeelanderne tillod dem ikke at rejse; de mødt anjete af Shongis Stamme opfordrede dem til at være Fredsforstere mellem dem og deres Fjender. Aaret efter Shongis Død fik Missionærerne samlet 500 af Ny-Zeelanders Krigere for at underhandle om Fred. Det var en Lørdag, de ankom til Foramlingsstedet. Den følgende Dag holdtes der Gudstjeneste, som Høvdningerne overværede i Stillehed. Om Mandagen blev der sluttet en Slags Fred, og nu oprandt der blidere Aar for Missionærerne. Det saa ud til, at den Sæd, som de saa længe havde saadet i Taalmodighed, nu skulle begynde at bære rig Frugt.

En Ny-Zeelander stod en Gang op i en Folkeforsamling og sagde: "Hvorfor er Missionærerne komne til os? De er komne for at plyndre vore Mordkøller, at brække Spidjerne af vore Sværd, og at gøre, at een Stamme fear den anden fær, og at vi som Venner og Brødre sidde fredeligt ved Siden af hverandre. Derfor lad os hengive vore Hjerte og adlyde Missionærerne, saa vil vi bo i Fred." Ny-Zeeland fik lidt efter lidt Sjæne op for, at Missionærerne ikke alene vilde dem godt, legemlig talt, men at det Fredsbudskab, de bragte dem, indeholdt en Rigdom og Fylde, som de aldrig havde drømt om. De stakkels formørkede Høvdningshjerte begyndte at se Lys i det Lys, der kom til Verden for at opløse Menneffer og vise dem Vejen til Gud.

Sidtil syntes de indspødt kun at have haft Trang til Døds-Ophjælpning, men nu begyndte der en virkelig Sagen efter Kristus. En Høvdning ved Naan Tawunga kom en Dag til en af Missionærerne og sagde: "Jeg tænker meget paa den Dag, da min Søn skal døbes. I er Guds Sendebud, derfor vil ogsaa jeg gerne døbes. Jeg har afslagt de gamle Tanker og den gamle Tro. Jeg sidder og tænker paa at opløse Djævelens Kæb, og det er rystet, saa det maa falde af. Jesus Kristus er maalkke nær for at se til mig i min Elendighed og se ned i Menneffenes Hjerte. Det er vist godt, at Hjertet søger om Morgenen og om Aftenen, at hver Synd kan blive udlettet." Kort Tid derefter blev fire af denne Mand's Børn døbt, og det varede ikke længe før Tawunga og et indfødt Høvdning blev døbt. Denne den første offentlige Døb paa Ny-Zeeland fandt Sted i 1830.

Tawunga blev meget nidker til at bekende Kristus for sine Landsmænd. Det var dog ikke ham, der blev det første Redskab til Ny-Zeelandernes Omvendelse. Det var en indfødt Kvind, som Missionærerne havde løskøbt. Hun blev rundet for Kristendommen og døbt med Navnet Betsy. Hun fik Læring og laa længe til Sengs. Naar saa hendes Landsmænd kom og saa til hende, talte hun til dem om den Frelser, der havde løskøbt hende fra hendes Syndeburde. Naar man ikke vilde agte paa hendes Tale, gav hun sig til at græde højt og bede saa brændende, at Hjertene smeltedes. Naar man talte til hende om verdslige Ting, sagde hun: "Disse Ting vil ikke gavne for Kristi Domstol". Da det lakkede mod Enden, sagde hun: "Min Smerte er stor, men det er intet imod, hvad min Frelser led. Jeg er saa glad; thi jeg ved, at Kristus venter paa mig ved Vejen."

Betsys Vidnesbyrd gjorde et dybt Indtryk paa de indspødt rundt omkring, og den Sagen efter Kristus, som før var saa sjælden, blev nu almindelig. Sver Aften, naar Missionærerne holdt Andagt, løb det

fra mange: "Maa vi komme og tale med dig?"

Dele flete altsammen paa den nordvestlige Del af den nordlige Ø. Vi vil nu høre, hvordan den Tid, som var bleven tændt paa den nordvestlige Del af Pen, fastede sine Gnistre over Pen og optændte den jydlike Del.

En Kristen ved Naan Ngufaku var med nogle andre kristne paa en flere Dages Rejse ind i Landet. Han havde sin lille Sværsdatter Tarore med. Lille Tarore havde faaet et Eksemplar af Lukas Evangelium paa sit Modersmaal. En Nat, da de laa i Sengen og sov i en tom Hytte, havde Tarore taget sin dyrebare Bogen med sig i Sengen. Midt om Natten blev de overfaldne, flygtede alle bort, og lod den lille Pige alene tilbage i Hytten. Da Ngufaku var kommen et Stykke bort, opdagede han, at hans lille Datter ikke var med. Han vendte tilbage og fandt, at Noverne havde udflaaet Tarores Hjerte og flaaet Hovedhuden af. Bogen og alt, hvad der ellers var i Hytten, var bleven bortslaaet. Ngufakus bedensle Frænder søjtede paa Høvn, men han sagde til dem: "Sæt eder ikke i Bevægelse for at hævne mit Varn. Gud vil gøre det. Dette Mord er maalkke en Straf for vore Synder. Vend om til Gud, tro paa ham, ellers vil I alle komme." Og Gud hævnedes det ogsaa, men paa en anden Maade, end Høvdningerne tænkte paa at gøre det.

Medens dette skete paa Nordvestkysten, levede der paa Sydøstkysten en stor Høvdning, Kaparahau. Hans Hustru, som havde født ham en Søn, vilde have dræbt Barnet, for ikke at have den Ulejlighed at opføde det, men Haderen frelste det Liv, og Drengen blev kaldt Kaku. En Gang, da Sønnen var vokset til, bød Haderen ham bringe en Del Lækker Mad som Offer til en Afgud. Drengens Lender løb i Vand, og han bad en Lov til at spise en Del af den verdslige Mad. Det forbyd Naan Ngufaku paa det strengeste og sagde, at hvis han spiste af Gudens Mad, vilde denne ufejlbar dræbe ham. Paa Vejen blev Katus Natur for stærk for ham, og han spiste af Maeren. Saa snart han havde gjort det, blev han forkræftet og tilfiod sin Brøde for Haderen. Begge troede nu, at han vilde blive ramt af Gudens Bredde, men da det ikke skete, tabte Kaku sin gamle Tro. Han blev nu meget tungfjindig, for han forstod ikke den Kunst at leve uden Tro. I denne Tilstand blev der fortalt ham af en Ven, som havde været i England, at "Englænderne havde en Gud, som levede i Himlen og ikke kunde lide, at man slog Menneffer ihjel". Kaku begyndte nu at søge denne Gud. En anden Ven fortalte ham om en Bog, de hvide havde, som fortalte om Gud, og at en faadan Bog fandtes hos en Mand, han kendte. Kaku opjagte denne Mand og købte Bogen for nogle Maatter og noget Tobak.

Den Ven, der fortalte ham om Bogen, havde en Smule Begreb om Læsekunsten og underviste Kaku; snart blev de begge ivrige i at granske i Bogen, og de flittede saa til en lille Ø, hvor de tilbragte Dag og Nat med at læse. Da de nogenlunde havde mestert Bogen, vendte de tilbage til Katus Hjem, hvor de læste højt for dem, der vilde høre dem. Men Kaku forstod dog ikke alt, hvad han læste i Bogen. Han søgte, et han maatte "høre Ordet lige ud af en hvid Mand's Mund". Da der nogen Tid derefter ankom et amerikansk Skib op tæt derved, tog han Plads paa Skibet tillige med en Datter og kom paa denne Maade til den modfattede Side af Pen, hvor Missionær Williams opholdt sig. Da Missionæren spurgte dem om, hvad de vilde svarede de: "Vi kommer for at bede om en Lærer". "Vi har ingen Lærer at sende", var Svaret. "D. vore Hjerte er meget mørke, meget mørke", udbrød da Kaku, "vi har forladt Skitru og Vorn, Sns og Salt, vi er komne den lange Vej, vi hører ingen gode Ord". Der kom dog snart en Missionær fra England, som straks erklærede sig villig til at rejse med dem. Denne Missionær, der hed Sadijeld, rejste saa med dem tilbage til deres Hjemhavn, og Williams fulgte ogsaa med. Da Skibet nærmede sig Landet, lod det inde fra Stranden, hvor det vrinklede af Menneffer: "Velskommen hid, Vjset er kommet, at alle kunne tro".

Noget af det første Missionærerne spurgte efter, var den Bog, der havde været Medskab til at fremskalde faadan Bevægelse. Det var et Eksemplar af Lukas Evangelium, meget medtaget og forlidd; men man fandt Ngufakus Navn i det og mente at kunne sone, at det var den samme Bog, som lille Tarore havde indslurret med paa sit Bryji sin Nat, da hun blev dræbt af Noverne, og som var naaet til Sydøstkysten af Pen.

Ordet blev nu modtaget med Glæde af mange, og inden et halvt Aars Forløb blev Kaku døbt tillige med en Snes andre. Kaku blev nu en ivrig Arbejder i Guds Binaard. Han nøjedes ikke med blot at forhynde Ordet for sine Landsmænd, men han jelsede over Cook-Strædet og blev den allerførste, der nævnedes Kaku Navn blandt sine Dødsfjender paa den sydlige Ø. "Jeg er kommen for at lære eder Guds Ord, det er mit Sværd", sagde han, og der var ikke en, der lagde Haand paa ham for at hævne de Mishandlinger, de havde udflaaet af hans Fader. De hørte paa ham, og mange blev vundne for Guds Nige.

Det var ham en stor Sorg, at hans gamle Fader ikke naaede at blive døbt inden sin Død, men han havde dog den Trøst, da han spurgte ham: "Kære Fader, hvem døde for dine Synder?" at høre den gamle svare klart og tydeligt: "Kære Søn! Kristus døde for mig". (Fortættles.)

jaaledes ukendt med et faadant Nydes Afholdelse. Det blev derfor indødet haade med Engjstelse og Glæde.

I og omkring ved Woodstock er der ca. 25 Familier; men Interesfen iblandt vort Folk for Kirken og det aandelige er ikke stor, hvorfor Menigheden er kun lille, og der er kun saa til at tage imod et Kredsmøde; men alt gif rigtig godt. Vi spjite tilfammen i Mrs. Jessens Hjem, som hun berevillig havde overladt os. Kvinderne tog med Glæde fat paa Dvartningen, og vi nød med Taknemmelighed Herrens timelige Gøder. Jeg bringer herved Vennerne vor hjertelige Tak for Dvartningen.

I Guds Hus samledes vi om Herrens aandelige Gøder, hvor Guds Ord ikke var bunden (2 Tim. 2. 9) men havde frit Løb iblandt os (2 Thes. 3. 1) ved Guds Ord's Forkyndelse og Drøftelse af Emnerne. Jesus Kristus blev malet for Fjet som forstaaet iblandt os (Gal. 3. 1), hvorfor vi erfarede noget lig de to Disciple paa Vejen til Emans: "brændte ikke vore Hjerte i os, der han talte til os" Luf. 24. 32).

Tilfide ved Mødet var følgende: Præstjerne P. S. Miller, L. S. Kjær, P. Nielsen, B. Mengers, L. Pedersen, N. Nasmussen, N. Bentjen og Pastor Larjon fra Clinton, Wis. af den forenede norske Kirke, vor Kredsmissionær N. G. Jensen, og Missionær John Ulf af den forenede norske Kirke. Desuden 8 Tilrejsende fra Clinton og omkring ved 30 fra Chicago.

Efter Forholdene var Møderne temmelig godt besøgte, og Søndag var den største Forjæmning, der har været samlet om Guds Ord iblandt vort Folk i Woodstock. Mødet er nu til Ende, og her af de Tilrejsende er draaet til deres. Gvad Frugt saa Mødet har baaeret, er der vist kun een, som med Besjenthed kan afgøre, nemlig Gud, som jer paa Hjertet og kender den Sæd, som er falden i god Jord. Om Mødet skriver en Præstebroder følgende: "Efter min Mening var det et godt Kredsmøde, hvor ikke en Minut gif tabt i Lediggang. Sjis Vennerne og sig dem Tak for Antirængelen, de havde paataget sig for at gøre det hyggeligt for os, og som lykkedes langt over Forventning."

Serren varee saa æret og priset for hans Naade og Belsignelse under dette Møde.

R. Bentjen, Clinton, Wis.

Ny, dansk Sangbog.

Samlet af Pastor Kr. Anker i Ell Horn, Ja., er nu færdig. Fra Forfatteren følgende: "Efter Ell Horn Sangbog for flere Aar siden blev udgivet, har jeg ofte af Sangens Venner blandt Præster og Lægløkk været opfordret til at samle en ny Sangbog. Her er den saa. Maatte den hjælpe lidt til at højne og samle det i os og blandt os, som kan lystes af Tonens og Sangens Magt. Den indeholder 318 af de bedste udvalgte Sange. Pris indb. 50c. Dansk Sprog. Publ. Houfe, Blair, Mebr.

Kredsmødet i Woodstock, Ill.

Illinois Kredsmøde afholdt, som bekendtgjort, sit Kredsmøde i Woodstock fra den 27. til 29. Marts. Det er første Gang, at der i Woodstock er bleven afholdt Kredsmøde eller noget andet store Møde iblandt Danferne. Menigheden var

William Howard Taft.

Det store Spørgsmaal om, hvem der skal blive U. S. næste Præsident er naturligvis en forelsbig uløselig Gaade. Der er jo mange om Budet og megen fanatisk Jver fra de forskellige Interessenters Side om at bevise den eller dens specielle Tuelighed til Præsidentværdigheden. Alligevel er der antagelig kun én offentlig Mening, der betyder noget, og den spaar tydeligt og klart, at vor næste Præsident hverken bliver en Bryan, en Johnson eller en La Follette; men derimod absolut og afgjort en William Howard Taft. Denne Mand er ihvert Fald uhyre populær, netop faadan som flige store Mænd bør være det, og vi tror en tør tro, at den Amerikanske det amerikanske Folk kan vise ham ved at faare ham til Landets Præsident, den har han forjent og er han betydelig nok til at kreditere for.

William Howard Taft er født i Cincinnati for halvtreds Aar siden. Faderen var Krigsminister og Attorney General i Præsidents Grants Kabinet, tidligere var han ogsaa amerikansk Minister til Rusland og Stierrige. Da William studerede paa Yale, var alle Studenterne enige om, at han var et Geni af hvem der maatte blive noget stort en Gang. Og Svadommen slog til. Siden Graduationen fra Yale har Success paa Success begunstiget Tafts Horizont. Og Tafts Horizont er meget stor. Han er en alsidig Mand med Andblik i de mest forskellige politiske og sociale Livsforhold. Hans sidste Nordomrejse berigede ham umaadelig i saa Henseende. Tafts grundige Studium af Lovkundighed og hans medfødt Genet og Anlæg besjente ham til en national Storhed. Sin største Triumf fejrede han som Høstereksdommer i Ohio og som Governor af de omstridte Filipinerer. Og siden han i 1903 udnævntes til Krigsminister af De Forenede Stater, er hans Popularitet vokset og vokset, saa han nu staar som den betingelsesfulde Personlighed til et Lands største Værdighed.

I Anledning af Taftbesøget i Omaha i Mandags udnævnte vi som bekendt en Medarbejder for at tage Ekscellenzen nøjere i Ojsejn. Han siger herom bl. a. følgende:

Naturligvis, Taft er en stor Mand haade i korporel og intellektuel Henseende; der er ikke Dvitol om den Ting, som andet er jo selvfølgelig, om han er Manden. Amerika netop nu har Brug for til at lede dets politiske Affærer. Det er altsaa et Spørgsmaal, et Spørgsmaal, som tusinde Struber imidlertid allerede har besvaret i Fævor af Tafts Election; man reklamerer og demonstrerer med Tafts hyperlige Administration paa Filipinerne, og ellers er der jo overhovedet nok at nævne af Eksempler fra denne hyperberlige Mand's Fortid.

Skulde man domme efter den Jubel, ja Forgudelse, der blev Taft til Del i Omaha i Mandags, saa er hans Præsidentvalg sikker nok. Det var ikke alene Republikanerne, der hylkede, men ogsaa Demokratene. Arbejderen saavel som den adsmjttede Gentleman. Og Taft smilende og viste Tilfredshed og lovede, da han om Aftenen ved Jesitbanketter, holdt sin Hovedtale, at Nebraska skulde komme til at nyde godt af alle de Fordele, han som Præsident kunde dele ud til højre og venstre hvis Nebraskafolket vilde hjælpe ham til Præsidentværdigheden. Selvfølgelig forsøgte Taft ikke at klargøre for den store Tilhøretreds Vhans politiske Jesjgreb og Mangler. Men naar man saa paa samme Tid ved, at Bryan i lige stærk Grad kan overbevise om Taft's politiske Misgreb, saa betyder det jo intet uden for den opmærksomme og skarpsynede Tilhører, der ved at trække fra og lægge til tilfidsit finder ud, at De forenede Stater næppe bliver snydt, hvis Taft bliver dets næste Præsident").

*) Begrundet paa indtrufne Omstændigheder har vi maattet reducere Omahareferatet ned til mindre end det halve.

Advertisement for 'The National Land Co., 332 Grand Av., Chicago, Ill.' featuring 'Har du set sligt?!' and 'En anden stor Ekspursion til Kingsville, Texas, den 5te Maj.' It includes images of 'Danke Appelsiner' and 'Danke Bermuda Løg' and text describing a land excursion to Kingsville, Texas, on May 5th. The ad mentions a large tract of 5,000 acres and offers a special price for the excursion.